Невідомій

Сяє степ в червонім злоті,
В травах тоне передзвін...
Скільки з'явищ у природі,
Скільки звуків і картин!

Десь музика замирає,
Десь прорвалась, десь бринить;
Розум звуки провіряє
І за ними лине вмить.

Світло й тіні в золотінні,
В фарбах райдужних злились
І в шовковім шелестінні
Степом-морем понеслись.

З буйним степом в заговорі
Я за хвилями біжу
І з квітками на просторі
Щастя-долю ворожу.

Тихше, хвиле-серцегубко,
Тихше, тихше, не лети! —
Що я взнав, моя голубко,
Будеш знать колись і ти!..

1910